

## Phần 2

### Chương 4

## Đồng Nghiệp Nam Kỳ Hoa

**L**úc đêm khuya, Tiên Hựu đứng ở đầu đường tối đen, mặc dù điện thoại đã cắt đứt, cô vẫn duy trì động tác đặt di động ở bên tai, không nhúc nhích.

Khuê Mật nhìn bộ dạng cô, gấp gáp tiến gần hỏi, “Thế nào? Anh ta nói gì?”

Bả vai Tiên Hựu rung lên, quay đầu nhìn phía Khuê Mật, trong mắt to đẹp đã tràn đầy ánh nước, cô hít mũi một cái, “Oa” một tiếng nhào vào trong ngực Khuê Mật lớn tiếng khóc, “Oa... Hu hu, Đông Lang chán ghét mình rồi! Oa hu hu tình yêu của mình cứ vậy bay đi! Oa hu hu hu...”

Khuê Mật vỗ lưng an ủi cô, “Đừng khóc đừng khóc, cậu nói cho mình biết, rốt cuộc vừa rồi anh ta đã nói gì với cậu?”

Tiên Hựu nghẹn ngào thuật lại một lần những lời Đông Lang quát cô ở trong điện thoại.

Khuê Mật có chút tức giận, “Tại sao người này lại như vậy! Coi như, coi như cậu gọi điện vào lúc rất khuya, anh ta nói như vậy cũng hơi quá đáng! Tính khí kém như vậy, bộ dạng đẹp trai đi nữa thì thế nào?”

Tiên Hựu lấy tay dụi mắt, “Hu hu hu, nhưng hình như mình có chút thích anh ấy, trước kia xem mắt chưa từng có loại cảm giác này...”

Khuê Mật có chút đau lòng cho cô, nhưng cũng không cảm thấy Đông Lang là đối tượng thích hợp với Tiên Hựu, chỉ có thể châm chước nói: “Nếu như bộ dạng anh ta thật sự đẹp trai như vậy, có cảm tình với anh ta là bình thường, nhưng tính khí người này quá kém, nói không chừng nhân phẩm không tốt đâu, cậu... Cậu coi như tối nay chưa từng xảy ra chuyện gì, nói không chừng lần sau sẽ có người tốt hơn anh ta.”

Tiên Hựu thút thít mấy tiếng, mặc dù không có cam lòng, cũng hiểu cũng chỉ có thể như thế, dù sao vừa rồi chính miệng Đông Lang nói cô đừng gọi điện thoại qua nữa.

Khuê Mật lại an ủi Tiên Hựu một lát, sau khi xác định cô đã bình tĩnh lại, hai người mới tách ra ai về nhà nấy.

Về mặt Tiên Hựu cô đơn về đến nhà, chuyện vẫn còn chưa xong, bởi vì cô ở riêng bên ngoài nên mẹ cô lại gọi điện thoại tới đây hỏi cô tình huống xem mắt, Tiên Hựu sa sút nói kết quả cho mẹ cô biết, vốn tưởng rằng mẫu thân nóng nảy sẽ giáo huấn cô một chút, ai ngờ sau khi nghe cô kể lại thì đầy lòng căm phẫn, “Người này cũng hơi quá đáng, nói chuyện như vậy cùng con gái bảo bối của

ta! Hừ, cậu ta cho rằng trong nhà có vài đồng tiền thì rất giỏi! Hừ, bảo bố con đừng khóc, lần sau mẹ sẽ giới thiệu cho con một người tốt hơn!”

Tiền Hựu nhận được an ủi từ mẹ và Khuê Mật, cuối cùng tâm tình dễ chịu hơn chút, liền mơ mơ màng màng ngã xuống giường đi ngủ.

Nhưng mà ngày hôm sau tỉnh dậy, vì tối hôm qua khóc nên mặt cô để lại hậu quả...

Tiền Hựu nhìn chằm chằm đôi mắt cá vàng trong gương, khổ sở thở ra một hơi, hu hu hu, bộ dáng như vậy đi làm sẽ bị đồng nghiệp cười nhạo! Nhất là Hạ Khiêm Nghiêu khiến người ta ghét!

Tiền Hựu dùng các loại mỹ phẩm muốn giúp mặt của mình, cảm thấy có thể dễ nhìn một chút, mới đeo túi buồn bực ra cửa, ngồi tàu điện ngầm đi tới công ty.

Tiền Hựu khom lưng, giống như làm trộm chạy vào công ty, len lén thò đầu vào liếc mắt nhìn qua phòng làm việc.

Chỉ thấy chỗ ngồi tốt nhất bên cửa sổ trong phòng làm việc, một người mặc áo sơ mi màu nâu sẫm, nhìn qua là người đàn ông ôn tồn nhã nhặn đang cúi đầu, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống, xuyên qua mái tóc ngắn màu nâu của anh ta vào sườn mặt tuấn mỹ trắng nõn, khiến nhìn qua quả thật anh ta hoàn mỹ giống như bức tượng. Nếu như là lần đầu tiên Tiền Hựu nhìn thấy người này, nhất định sẽ háo sắc bung mặt gào to trong lòng, quả thực là một soái ca dịu dàng.

Chỉ tiếc... Ai! Đã làm việc chung với Hạ Khiêm Nghiêu hơn nửa năm, căn bản Tiền Hựu hoàn toàn biết là bên ngoài anh ta tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, cái người trông hời hợt đó có được tính khí miệng lưỡi độc nhất thế giới, lần đầu tiên Tiền Hựu gặp mặt với anh ta liền bị anh ta mắng xối xả, về nhà còn khóc nửa buổi tối.

Càng bị kích hơn, ở trên công việc, cô còn cố tình một tỏ với anh ta! Vốn là mỗi tổ trong phòng làm việc chỉ có ba người, nhưng chị tổ trưởng dịu dàng đã về nhà sinh con hai tháng trước, cho nên tổ họ chỉ còn lại Tiền Hựu và Hạ Khiêm Nghiêu, Hạ Khiêm Nghiêu vào công ty tương đối lâu, dĩ nhiên là thăng chức thành người trên cô. Hai tháng qua cô ngày ngày bị người này hành hạ, thể xác và tinh thần mệt mỏi, cũng gầy đi mấy cân.

Bây giờ bộ dạng cô tôn vinh, nếu như bị anh ta nhìn thấy khẳng định sẽ bị cười nhạo một trận, Tiền Hựu vội vàng thừa dịp anh ta không chú ý, nhanh chóng chạy tới chỗ ngồi của mình, sau đó chôn đầu phía sau tài liệu chất cao, hi vọng Hạ Khiêm Nghiêu không phát hiện ra mình.

Nhưng cái mộng cô vừa mới dính vào ghé ngồi, bên cửa sổ bỗng truyền đến một tiếng nói lạnh lẽo, “Này.”

Tiền Hựu gõ đầu lên bàn, trong lòng gằm thét, gào khóc tại sao mắt của người này tinh như vậy! Cô khom lưng tiến vào mà anh ta có thể nhìn thấy? Rõ ràng bọn họ cách đến mấy mét!

Sau đó cô nghe thấy bên cửa sổ có tiếng ghé kêu “Ken két”, là Hạ Khiêm Nghiêu đứng lên. Tiền Hựu cam chịu số phận vùi mặt ở trên bàn phím, không dám đứng lên, rất nhanh, một hồi tiếng bước chân dừng bên người cô, giọng nói thánh ca của Hạ Khiêm Nghiêu vang lên, “Không cần che giấu, dù sao bộ dạng cô vốn khó coi, bây giờ biến thành mắt cá, còn thuận mắt hơn so với trước kia một chút.”

Tiền Hựu tức giận ngẩng đầu lên, nghĩ muốn đáp trả anh, nhưng cuối cùng, vẫn giống như quá khứ không có đầy đủ dũng khí, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu bắt đầu làm việc, cố gắng coi anh ta như không khí.

Hạ Khiêm Nghiêu lại không chịu đi, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo hài hước, “Thế nào, lại xem mắt thất bại?”

Anh ta không nhắc tới thì thôi, nhắc tới Tiền Hựu bỗng thấy mũi cay cay, không nhịn được đáp trả anh ta một câu, “Có liên quan gì tới anh! Anh đừng tới quấy rầy tôi có được không!”

Hạ Khiêm Nghiêu chú ý tới khước mắt cô đỏ lên, con ngươi màu hổ phách có chút co lại, sau đó giống như không có việc gì đi về chỗ ngồi, “Xem mắt mà thôi, đáng giá để cô quan tâm vậy sao. Hơn nữa, dù sao tôi thấy đời này không ai thèm lây cô đâu, cũng đừng lãng phí thời gian cho loại chuyện đó. Vẫn nên tranh thủ thời gian làm việc đi, thứ sáu tuần trước tôi bảo cô làm báo cáo sản phẩm cô còn chưa gửi tôi đâu.”

Tiền Hựu dụi mắt, mở máy vi tính ra, “... Lập tức gửi, cho tôi mười phút.”

Cô lên tinh thần vùi đầu vào công việc, hoàn thành từng nhiệm vụ Hạ Khiêm Nghiêu giao cho, thế nhưng quả thực người này rất phiền toái không thể chịu được, Tiền Hựu chỉ bị đánh sai một chữ anh ta cũng chạy tới đây mắng cô nửa ngày.

Chỉ là hai giờ, cô đã nghe Hạ Khiêm Nghiêu mắng ba lần.

“Cô vừa hậu đậu lại còn vụng về ngu ngốc! Chưa từng đi học sao, nhiều lỗi chính tả như vậy!” Hạ khiêm Nghiêu đang mắng cô, “Mau đi sửa! Lại kiểm tra cẩn thận một lần, buổi trưa mà còn gây chuyện thì cô cũng đừng ăn cơm!”

Tiền Hựu không có lên tiếng, cúi đầu kiểm tra tài liệu, trước kia tuyệt đối cô sẽ không phạm nhiều sai lầm cấp thấp như vậy, nhưng có lẽ thất bại xem mắt tối hôm qua ảnh hưởng tới cô, cô rất khó tập trung, đầu vừa để xuống, sẽ nghĩ đến vẻ mặt mê người của Đông Lang.

Hu hu hu, thật vất vả mới gặp được một người đàn ông tốt, tuy nhiên lại bị đối phương ghét! Tiền Hựu thấy hối hận, sớm biết như thế, tối hôm qua cô nhịn không có điện thoại cho anh, nói không chừng chuyện còn có đường sống.

Cô ngây ngô bận rộn cả buổi sáng, khi đến bữa trưa. Những đồng nghiệp khác tới đây vỗ vỗ vai cô, “Tiền Hựu, có muốn cùng đi ăn hay không?”

Quy mô công ty Tiền Hựu rất lớn, có nhà ăn cho nhân viên của mình, thức ăn bên trong được làm vô cùng ngon, bình thường Tiền Hựu rất thích vào đó dùng cơm. Chỉ là hôm nay... Cô ngẩng đầu lên lên liếc mắt nhìn Hạ Khiêm Nghiêu bên cửa sổ, thấy vẻ mặt anh ta lạnh lùng hình như không có định đi ăn cơm, không thể làm gì khác hơn là cúi thấp đầu xuống, nói với đồng nghiệp: “Thật xin lỗi, tôi còn chưa hết bận, mấy người đi trước đi.”

Đồng nghiệp vô cùng đồng tình liếc nhìn cô một cái, nhỏ giọng đề nghị, “Mau nghĩ biện pháp nói với quản lý, để cho cô đổi tổ đi..., tiếp tục ở bên cạnh Hạ Khiêm Nghiêu như vậy, cô sẽ tổn thọ.”

Làm sao Tiền Hựu không muốn chứ? Khi cô mới vào công ty lúc mới vừa tốt nghiệp, không quyền không thế, vừa ngốc không hiểu được cách lấy lòng cấp trên, hiện tại quản lý của cô tên gì cô cũng nhớ không rõ, cô nào dám đi phiền quản lý, ngộ nữa bị ghét thì làm thế nào. Huống chi không biết vì sao, Hạ Khiêm Nghiêu cả người mang gai lại được quản lý công ty tán thưởng, rõ ràng loại người cả ngày mắng người nên bị ghét chứ, Tiền Hựu không hiểu, chỉ có yên lặng nhận lấy uất ức trong lòng.

Cô vẫy tay tạm biệt đồng nghiệp, ôm cái bụng trống rỗng nằm trên bàn làm việc, nhàm chán mở phim ra xem. Thật ra thì công việc buổi sáng đã sớm làm xong, nhưng mà Hạ Khiêm Nghiêu cũng không đi ăn cơm, cô cũng không dám đi hu hu hu.

Rất nhanh, ngay cả phim cũng không dời đi được cảm giác đói của cô, Tiền Hựu lấy điện thoại di động ra, chính là muốn lên gọi đồ ăn mua ngoài mang tới phòng vệ sinh ăn, trên đỉnh đầu chợt vang lên tiếng lạnh lẽo của Hạ Khiêm Nghiêu, “Muốn trộm gọi đồ ăn mua ngoài?”

Tiền Hựu lập tức cất điện thoại di động, “Không có, không có!”

Hạ Khiêm Nghiêu hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn cô, “Lúc nói dối không cần gian xảo như vậy!”

Tiền Hựu áy náy cúi đầu, “Thật xin lỗi, nhưng tôi thật sự rất đói bụng, tôi có thể đi ăn cơm không?”

Hạ Khiêm Nghiêu đưa ngón tay gõ lên bàn một cái, hỏi: “Thật sự rất đói bụng?”

Tiền Hựu gật đầu lia lịa, lại dè dặt cẩn thận không dám nhìn anh.

Khóe môi Hạ Khiêm Nghiêu nhếch lên nụ cười nhạt, rồi nhanh chóng biến mất, anh lạnh mặt xoay người đi ra ngoài, “Vậy hãy nhanh đuổi theo, chớ chậm rì rì.”

“Ồ ồ ồ!” Tiền Hựu nắm lấy túi sách chạy ra ngoài, hai người đi vào thang máy, sau khi cửa đóng lại, không khí không được lưu thông, lỗ mũi Hạ Khiêm

Nghiêu giật giật, đột nhiên cả khuôn mặt trầm xuống, chột quay đầu trừng mắt nhìn Tiền Hựu, “Cô chạm vào chó?”

Tiền Hựu ngẩn người, lắc đầu, “Không có, không có mà.”

Nhắc tới cũng kỳ quái, Hạ Khiêm Nghiêu đặc biệt không dễ ở chung ra, còn đặc biệt ghét chó, khi Tiền Hựu đi làm việc cùng tổ với anh ta, trên đường cô cho con chó lang thang ăn, kết quả anh ta thấy được liền mắng cho một trận, cuối cùng Tiền Hựu hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là tới phòng vệ sinh để rửa tay, mới miễn cưỡng được Hạ Khiêm Nghiêu tha thứ.

Lúc ấy chị lớn còn chưa sinh con giải thích với cô, nói có thể Hạ Khiêm Nghiêu dị ứng với chó, vì vậy tương đối ghét. Nhưng Tiền Hựu đã cảm thấy kỳ quái, cô cho chó lang thang ăn lại không ở trước mặt anh ta, làm sao anh ta biết? Sẽ không phải trên người cô có mùi của chó, bị anh ta đoán được chứ?

“Sao không có, trên người có mùi chó nặng như vậy! Cô là lẩn một vòng ở trong ổ chó rồi mới đi làm sao!” Hạ khiêm Nghiêu tức giận nhìn chằm chằm Tiền Hựu, “Khó ngủ chết! Trở về thay hết quần áo, nếu không đừng ăn cơm trưa!”

Tiền Hựu giải thích, “À? Nhưng tôi không có quần áo khác...”

“Tôi không biết! Tóm lại cô mang theo mùi cho trên người đừng nghĩ ăn cơm! Mau đi ra!” Hạ Khiêm Nghiêu đè nút ấn xuống, cửa thang máy mở ra, Tiền Hựu chỉ có thể ủy khuất ra ngoài.

Cửa thang máy sau lưng đóng lại, Tiền Hựu dụi mắt, chạy về phòng làm việc tìm những đồng nghiệp đã ăn xong mượn quần áo mặc, còn cố ý giải thích mùi trên người, bảo đảm ngày mai cô sẽ giặt sạch quần áo giúp đồng nghiệp.

Các đồng nghiệp cũng biết Hạ Khiêm Nghiêu là kỳ hoa, vì vậy không ngần ngại chút nào cho cô mượn quần áo, còn hiểu kỳ người người cô một cái, không thể hiểu được, “Mùi vị gì cũng không có! Hạ Khiêm Nghiêu cũng quá phiền phức rồi, có bệnh! Chó thì sao, chó rất đáng yêu, tại sao anh ta không thích! Mình thấy nên cố ý để mấy con chó trong văn phòng, hù chết anh ta thôi!”

Tiền Hựu nói cảm ơn với các cô, thay xong quần áo lại đi rửa tay, lúc này mới đi tới nhà ăn.

Để cho cô không nghĩ tới, Hạ Khiêm Nghiêu lại đứng ở lối vào của nhà ăn, chẳng lẽ là đang đợi cô?

Tiền Hựu cẩn thận đi qua, nói: “Tôi đã thay xong quần áo rồi, có thể ăn cơm chưa?”

Hạ khiêm Nghiêu không trả lời, mà hung dữ hỏi, “Thành thật trả lời tôi! Rất cuộc cô có chạm qua chó hay không!”

Tiền Hựu vốn muốn nói không có, nhưng trong đầu chột thoáng qua một ký ức, cô ngẩn người, “A... Tôi hôm qua tôi gặp qua một con chó lớn, nhưng mà tôi lại không có đụng vào nó, tôi bảo đảm với anh!”



“Chó lớn...” Giọng Hạ Khiêm Nghiêu có mấy phần nghi ngờ, còn muốn tiếp tục ép hỏi cô, bụng Tiền Hựu chột lớn tiếng kêu, mặt cô không khỏi hồng đến mang tai.

“...” Tức giận trong mắt Hạ Khiêm Nghiêu giảm xuống, rồi mắng, “Không phải muốn ăn cơm sao! Còn không mau đi lấy cơm giúp tôi!”

“Vâng...” Tiền Hựu vội vàng đi vào phòng ăn, móc từ trong túi tiền ra hai cái thẻ cơm, là của cô và Hạ Khiêm Nghiêu, người này ngại mua cơm phiền phức, mỗi lần đều giao nhiệm vụ này cho cô, Tiền Hựu bị buộc phải nhớ anh ta thích ăn cái gì.

Cô tức giận bụng hai phần bữa trưa đi tới trước bàn, đặt chiếc đĩa xuống trước mặt Hạ Khiêm Nghiêu, khi cánh tay của cô lướt qua trước mũi anh ta, mùi nồng đậm này tràn ngập lỗ mũi của anh ta.

Chó gì chứ, làm sao chó có thể có mùi nồng vậy! Rốt cuộc người phụ nữ chết tiệt này đụng vào thứ gì!

Hạ Khiêm Nghiêu tức tối, nhưng ngược mắt nhìn thấy dáng vẻ Tiền Hựu thận trọng đáng thương, hừ một tiếng, cầm đĩa lên, chịu đựng cái mùi khó ngửi bắt đầu ăn cơm.

Tiền Hựu ăn như hổ đói, Hạ Khiêm Nghiêu nhìn hai má cô nhồi thức ăn vào giống như con sóc, chột mở miệng hỏi, “Tôi hôm qua xem mắt lại thất bại sao? Là bởi vì người xem mắt nên mới khóc thành mắt cá vậy sao?”

## Chương 5

### Lại Tiếp Tục Xem Mắt

**T**iền Hựu dùng chiếc đĩa trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Khiêm Nghiêu, trong mắt hiện lên vài phần đau lòng, “Có thể không nói chuyện này không?”

“Không thể.” Hạ Khiêm Nghiêu không nói lời nào, đoạt lại đĩa thức ăn trong tay cô, “Không nói thì đừng hòng ăn cơm! Mau nói cho tôi biết, anh ta đã làm gì mà cô lại khóc?”

Nếu như không phải vì tính tình người này xấu xa, suýt nữa Tiền Hựu đã nghĩ rằng hắn đang quan tâm cô rồi. Cô giương mắt nhìn Hạ Khiêm Nghiêu cướp đi đĩa thức ăn, chỉ có thể mím môi nói: “Cũng không có gì. Chỉ là tôi vừa lòng anh ta, anh ta lại không vừa lòng tôi... Nói tôi lần sau đừng quấy rầy anh ta nữa.”

“Ha ha ha ha.” Hạ Khiêm Nghiêu không phúc hậu mà cười ha hả, trả lại đĩa thức ăn cho cô, “Cho nên tôi đã nói cô đừng đi xem mắt mà! Loại người chất lượng như cô, ai mà để ý, đi xem mắt cũng là tự rước lấy nhục! Ha ha ha ha!”

Bị hắn nói lời khó nghe, Tiền Hựu tủi thân, chua xót nói: “Anh, anh có thể đừng nói vậy hay không, tôi đã rất đau lòng rồi, hu hu...”

Dứt lời, cô không nhịn nổi mà rơi nước mắt.

Hạ Khiêm Nghiêu thấy nước mắt của cô, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi, lấy từ trong túi ra một cái khăn lụa đưa cho cô, không vừa ý nói: “Lau đi, không được khóc trước mặt tôi, người ta lại tưởng tôi ức hiếp cô.”

Tiền Hựu cầm khăn lụa che mặt, khóc càng thảm hại hơn, thầm nghĩ rõ ràng là tên khốn kiếp nhà anh ức hiếp tôi.

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đấ dĩ, chỉ chiếc đũa vào đĩa thức ăn của cô: “Cô có ăn hay không? Không ăn tôi sẽ ăn hết đấy!”

Tiền Hựu nhịn anh ta từ sáng sớm, cuối cùng phát hỏa: “Hu hu, anh ăn hết đi đồ khốn kiếp! Chỉ biết bắt nạt tôi, tôi đau lòng như vậy còn chế giễu, luôn nói tôi không ai thềm lấy. Hu hu đồ bại hoại nhà anh sẽ có ngày bị báo ứng!”

Hạ Khiêm Nghiêu nhướn mày: “Hừ, cô dám mắng tôi khốn kiếp, cô...”

“Đồ khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!” Tiền Hựu lớn tiếng lặp lại, cuối cùng những đồng nghiệp bên cạnh cũng chú ý tới tình hình bên này, liên tiếp dùng ánh mắt lên án nhìn Hạ Khiêm Nghiêu.

“...” Hạ Khiêm Nghiêu nặng nề thở dài, như là làm ra quyết định trọng đại, đẩy đĩa thức ăn của mình ra: “Được rồi, đừng khóc. Phần của tôi cũng cho cô ăn.”

“Tôi cũng không cần ăn của anh!”

Hạ Khiêm Nghiêu gần như dùng giọng dỗ dành, nói: “Bây giờ tôi cho cô cánh gà nướng cô thích ăn mà lại không mua nổi. Cô thật sự không ăn?”

Tiền Hựu lộ ra ánh mắt sau chiếc khăn, nhìn cánh gà màu sắc hấp dẫn trong đĩa của anh ta, nháy mắt mấy cái, nhanh chóng gấp một miếng vào đĩa cho mình, sau đó vừa khóc thút thít vừa ăn cánh gà. Cánh gà nướng trong nhà ăn rất ngon nhưng cũng rất đắt. Tiền Hựu sống rất tiết kiệm, một tuần mới đến một lần. Nhưng Hạ Khiêm Nghiêu không giống cô, mỗi bữa cơm đều rất xa xỉ, thê cơm mãi mãi có tận vài ngàn đồng.

Hạ Khiêm Nghiêu nhìn dáng vẻ cô gặm cánh gà, không nhịn được cười khẽ một tiếng. Anh ta thu lại nụ cười rất nhanh, sưng mặt nói: “Dám nói tôi khốn kiếp, buổi chiều tăng gấp bội công việc cho cô.”

Tiền Hựu còn chưa nguôi giận, không để ý đến anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu còn nói: “Người đàn ông cùng cô xem mặt tốt đến mức đáng để cô khóc vì anh ta à? Trước kia cô đi xem mặt nhiều như vậy, chưa bao giờ thấy cô mất hết hồn vía thế này.”

Tiền Hựu nhớ đến Đông Lang phong độ nhanh nhẹn, nhìn lại người cao lớn trước mặt đang giương nanh múa vuốt, không nhịn được nói: “Anh ta vừa vượn

rất tốt! Lại đẹp trai, cao lớn, còn dịu dàng! Nhất định là đối tượng kết hôn lý tưởng trong suy nghĩ của tôi!”

Hạ Khiêm Nghiêu cười một tiếng giễu cợt: “Mắt nhìn của cô có vấn đề à? Cho dù có xuất sắc hơn nữa thì người ta cũng đã từ chối cô rồi.”

Tiền Hựu tức giận gặm cánh gà, hung hăng trợn mắt lườm anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu đắc ý nói: “Cô đừng xem mắt nữa, để mặc số phận đi. Không chừng ngày nào đó, có người đàn ông ánh mắt không tốt sẽ coi trọng cô đấy.”

Tiền Hựu bị anh ta nói, không nhịn được hoài nghi: “Thật sự sẽ có à? Bốn năm đại học đều không có ai theo đuổi tôi mà...”

Đôi mắt màu hổ phách của Hạ Khiêm Nghiêu hiện lên vài phần ảm áp, dùng sức xoa đầu cô, giọng điệu hung dữ nói: “Ăn nhanh lên! Buổi chiều còn phải làm việc, đừng lè mè nữa!”

Hôm sau, Đông Lang tỉnh lại từ cơn hôn mê đã là giữa trưa ngày 15 âm lịch.

Ánh mặt trời làm mắt anh nhói đau, anh phản xạ có điều kiện, đưa tay lên che mắt, nhưng động tác nhỏ này lại làm bấp thịch toàn thân anh mỗi nhũ.

Khuôn mặt lạnh lùng mê người nhăn lại, một lúc lâu mới giãn ra, sau đó từ mặt thảm chậm rãi ngồi dậy.

Đông Lang mở mắt quan sát tình huống xung quanh: đa số đồ đạc trong nhà còn nguyên vẹn, chỉ có trên thảm lông đất tiền có thêm hai vết cào sắc bén, chắc là do lúc anh biến thân không chịu được đau đớn mà cào nát.

Anh chậm rãi đứng dậy mặc quần áo, đi tới cửa sổ biệt thự nằm ở sát đất. Bên trên cửa sổ thủy tinh trong suốt lờ mờ phản xạ ra bóng dáng anh, đó là một cỗ cơ bắp căng cứng, thân thể nam tính đầy hoàn mỹ - anh đã hoàn toàn khôi phục hình dáng con người, trên người không còn đặc trưng của một Người sói.

Đông Lang lẳng lặng đứng trong chốc lát, khóe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười vì năng lực khống chế của anh ngày càng tốt. Mặt khác, Người sói biến thân vào đêm trăng tròn sẽ mất đi nhân tính, hóa thành mãnh thú, hủy diệt tất cả sinh vật chúng nhìn thấy, chỉ để lại sau lưng máu tươi đỏ thẫm chói mắt.

Nhưng anh sẽ không, anh không cần ăn thuốc khống chế biến thân, anh có thể khống chế mình ở một nơi cố định khi biến thân. Anh khống chế được bản tính giết chóc trong nội tâm, sau đó yên ổn đợi đêm trăng tròn trôi qua.

Cho dù lực khống chế mạnh mẽ này là do mấy chục năm Đông Lang tập luyện không gián đoạn, chịu đựng đau đớn khổ sở mới thành, nhưng Đông Lang cảm thấy rất đáng giá. Bởi vì anh luôn mong được sống trong cuộc sống sinh hoạt bình thường của con người, không phải giống những đồng tộc (người cùng tộc) khác, phải sinh sống ở nơi rừng sâu núi hoang không thấy ánh mặt trời.



Đông Lang cẩn thận nhớ lại sự việc hôm qua sau khi anh biến thân, chỉ có thể nhớ lại một ít đoạn lẻ tẻ vụn vặt, nhưng đối với anh lại là một bước tiến triển, vì bình thường sau khi biến thân trong đêm trăng tròn, bản tính giết chóc sẽ hoàn toàn chiếm giữ đại não, không để cho bọn họ nhớ rõ bất cứ chuyện gì.

Nhưng bây giờ anh sâu sắc nhớ rõ, sau khi biến thân, móng vuốt anh xé toang thảm, còn ném điện thoại di động ra ngoài...

Đợi chút, điện thoại!

Đông Lang đột nhiên nhớ tới hôm qua biến thân, hình như trong tình trạng nguy cấp, anh đã nghe một cuộc điện thoại!

Anh vội vàng tìm kiếm khắp phòng, cuối cùng tìm thấy điện thoại dưới đáy sô pha, may là không bị rơi hỏng. Đông Lang ấn mở thông tin ghi chép nhìn thoáng qua, cú điện thoại mới nhất hiển thị người gọi là...

Tiền Hựu.

À, là đối tượng xem mắt hôm qua, một cô gái rất đáng yêu.

Thời gian trò chuyện hơn mười giây, Đông Lang không thể nhớ anh đã cùng cô nói cái gì tối qua. Nhưng mà, dưới tình huống lúc đó, chắc hẳn không phải là lời hay ho gì. Anh áy náy thở dài, sắp xếp lại thật tốt lời nói ở trong lòng, sau đó bấm gọi điện thoại.

Chuông điện thoại của Tiền Hựu cũng đáng yêu giống như cô, Đông Lang nhẹ nhàng nhếch khóe miệng. Một lát sau, âm nhạc nhẹ nhàng kết thúc, bên kia truyền đến tiếng nói cẩn thận đầy nghi hoặc của Tiền Hựu: “Anh... Anh khỏe không?”

“Tiền Hựu tiểu thư, tôi là Đông Lang.” Anh cố gắng hết sức dùng giọng điệu dịu dàng nhất để nói chuyện.

“Ừm... Tôi, tôi biết. Anh... Gọi tới có việc gì sao? Có phải gọi nhầm số không?”

Giọng nói Tiền Hựu vang lên rất hoang mang, có chút uất ức, Đông Lang không khỏi gõ trán, nói: “Tôi hôm qua, tôi... Có chút việc gấp, cho nên có thể đã nói với cô nhiều lời khó nghe..., tôi thật sự rất xin lỗi. Tôi biết nếu xin cô tha thứ như vậy có chút ép buộc, nhưng là... Để bày tỏ sự áy náy, cô có thể đồng ý để tôi mời cô đi xem phim hay không?”

Tiền Hựu ngừng một chút mới nói: “Thật, thật vậy sao?”

“Ừ, tôi bảo đảm sẽ không biểu hiện thái độ như tối hôm qua. Tôi càng bảo đảm, thật sự tôi cũng không phải cái dạng người như tối hôm qua.”

“Vậy... Vậy được rồi.”

Đông Lang không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội này. Ừm, tối nay cô có rảnh không?”

“Ah, có.”

“Tốt, vậy buổi tối cô tan ca, tôi đến đón cô được không? Có thể nói cho tôi biết địa chỉ công ty cô không?”

Tiền Hựu nói địa chỉ công ty cho anh, Đông Lang và cô hẹn xong thời gian, sau đó liền lễ phép cúp điện thoại.

Anh ngồi trên ghế salon, nhớ lại tối hôm qua, mỗi cử chỉ, tiếng nói của Tiền Hựu cực kỳ linh động, có hơi thở của tuổi trẻ. Đối với người nhiều năm nay đều độc lai độc vãng (một mình) như anh, quả thật giống như dòng suối ấm áp. Nhớ tới lúc đầu cha mẹ để anh đi xem mắt, anh còn rất kháng cự, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ đây là một cơ hội không tệ.

Cùng lúc đó, Tiền Hựu cầm điện thoại, đứng ngơ ngác ở buồng vệ sinh trong đại sảnh không nhúc nhích.

Đồng nghiệp đi qua vỗ vỗ bả vai cô: “Tiền Hựu, cô không sao chứ? Có phải bị Hạ Khiêm Nghiêu nô dịch đến tinh thần thất thường không?”

Tiền Hựu lắc đầu, sau đó bỗng nhiên nhảy lên cao ba thước, hét to: “Oaooo! Anh ấy không tức giận, anh không tức giận! Anh hẹn tôi đi xem phim ha ha ha! Bông hoa tình yêu của tôi chưa khô héo, ha ha ha ha ha ha, tôi thật vui mừng!”

Đồng nghiệp không hiểu mà cười: “Cô nói lung tung lộn xộn cái gì đó?”

Tiền Hựu lôi kéo tay đối phương lắc tới lắc lui: “Đối tượng xem mắt của ta hẹn ta buổi tối đi xem phim đấy đấy đấy đấy!”

“Ồ, vui mừng như vậy, xem ra cuối cùng cô cũng xem mắt thành công rồi, không dễ dàng nha. Chúc mừng, chúc mừng.”

Tiền Hựu để đồng nghiệp rời đi, vui vẻ xoay thật nhiều vòng trong buồng vệ sinh, lúc này mới nhảy dựng lên trở về văn phòng.

Vì mừng rỡ, hiệu suất công việc buổi chiều của cô tăng nhanh chóng, hai ba cái liền làm xong tất cả công việc Hạ Khiêm Nghiêu giao. Sau đó giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than mà chờ thời gian tan ca đến.

Gào khóc, chờ đợi thời gian thật là dài đằng đẳng!

Cách giờ tan sở còn hai phút, điện thoại Tiền Hựu bỗng nhiên vang lên. Là Đông Lang gọi báo cho cô: “Tôi đang ở dưới lầu công ty, cô không cần gấp, hết bận rộn liền xuống là được.”

Tiền Hựu trả lời cực kỳ nhanh: “Tôi hết bận rộn rồi, lập tức xuống ngay, anh chờ một chút nhé.”

Đông Lang: “Được, không vội.”

Tiền Hựu cùng đồng nghiệp thu dọn xong cái túi, đang muốn đi ra ngoài, bỗng sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lẽo: “Cô đi làm gì?”

Cô không tình nguyện quay đầu lại, nói rất nhanh với Hạ Khiêm Nghiêu: “Không, không làm gì. Tan việc rồi, về nhà nha.”

“VẬY SAO?” Hạ Khiêm Nghiêu cài lại ống tay áo sơ mi màu nâu sẫm, thanh thoi nói: “Đúng lúc tôi cũng tan tầm, cùng đi thôi.”

Tiền Hựu trợn to mắt: “À? Không, không... Không được đâu, tôi... Tôi có hẹn rồi.”

Đôi mắt Hạ Khiêm Nghiêu vụt sáng ngời: “Hẹn ai? Cô đừng nói là người đàn ông hôm qua xem mắt.”

Tiền Hựu rụt rụt đầu: “Tôi... Tôi hẹn ai liên quan gì đến anh! Anh quan tâm nhiều vậy!”

Hạ Khiêm Nghiêu vì lời nói của cô mà đen mặt, lỗ mũi khinh thường hừ một tiếng: “Cô nói đúng, không liên quan tới tôi, mặc kệ cô tự sinh tự diệt.”

Nói xong những lời này, anh đi qua bên người Tiền Hựu, bước nhanh vào thang máy.

Tuy nhiên, Tiền Hựu cũng sợ đắc tội anh, nhưng bây giờ trái tim cô đều bị Đông Lang chiếm hết, nên cũng không nghĩ ngợi nhiều, liền nhanh nhanh chóng chóng đi vào một cái thang máy khác.

Lúc đi xuống đại sảnh tầng một, Tiền Hựu phát hiện mấy người đồng nghiệp tụ tập giữa cửa ra vào nhao nhao thảo luận âm ỉ, liền tới gần hỏi: “Mọi người đang nói gì vậy?”

Đồng nghiệp Giáp chỉ chỉ chiếc xe con màu đen đỗ ở cửa ra vào: “Thấy không thấy không, tôi vừa mới tìm thử, xe này tối thiểu phải hơn năm trăm vạn đấy.”

Đồng nghiệp Ất nói: “Đúng vậy, không biết ai ở trong xe? Chẳng lẽ là công ty cao tầng?”

Hai đồng nghiệp thảo luận khí thế sục sôi ngắt trời, đúng lúc này, người ngồi trong chiếc xe đột nhiên đi ra. Hai người đồng nghiệp lập tức mê trai mà hét lên: “Wow! Rất đẹp trai, thật cao, nhìn thật tốt!”

Tiền Hựu còn kinh ngạc hơn các nàng, bởi vì người này, người này, người này không phải Đông Lang ư!

Nàng há to mồm nhìn Đông Lang bước chân vững vàng bước về phía mình, vội vàng dùng tay khép cằm lại: “Á, anh...”

“Đi thôi, chúng ta đi xem phim.” Giọng nói Đông Lang đầy dịu dàng.

Trong đầu Tiền Hựu bách chuyển thiên hồi, cuối cùng chỉ nhẹ gật đầu: “Vâng...”

Đông Lang dắt cô đến bên cạnh xe, lịch sự mở cửa xe cho cô, sau đó vòng sang bên kia ngồi vào ghế lái. Trong cái chớp mắt khi đang ngồi vào xe, anh

theo bản năng cảm giác được cách đó không xa có một ánh mắt lạnh như băng đang chăm chú nhìn mình.

Đông Lang dừng động tác, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông vóc dáng cao to, mặc áo sơ mi màu nâu sẫm, nét mặt hờ hững nhìn anh qua cửa thủy tinh ở đại sảnh.

Đông Lang khẽ nhú mày, không nói gì, cúi đầu ngồi vào trong xe, lái nhanh đi ra ngoài.

## Chương 6

### Cùng Nhau Xem Phim

**N**ếu như những chuyện nghĩ trong lòng có thể trở thành sự thật, thì bây giờ khẳng định ý nghĩ sờ mó toàn bộ chiếc xe trong đầu Tiên Hựu đã thành hiện thực!

Trời ạ trời ạ trời ạ, xe của Đông Lang đắt tiền như vậy sao? Lúc mẹ gọi điện thoại tới cũng chưa nói qua nha! Mặc dù gia cảnh Tiên Hựu cũng tốt, nhưng khẳng định không thể hơn anh! Giữa hai người bọn họ có chênh lệch lớn, tiếp tục như vậy khẳng định không có kết quả? Không phải bây giờ xem mắt đều luôn chú trọng môn đăng hộ đối hay sao? Hu hu hu tình yêu của cô xong đời!

Không, không đúng! Lúc Đông Lang gọi điện thoại tới chỉ nói muốn biểu đạt xin lỗi, cho nên mới mời cô xem phim mà thôi, cũng không có nói muốn tiếp tục phát triển với Tiên Hựu! Cô ở chỗ này tự mình đa tình cái gì, hu hu hu xem ra tình yêu của cô đã sớm xong đời!

Khóe mắt Đông Lang hiện lên ánh sáng, nhìn thấy Tiên Hựu ngồi kế bên mang vẻ mặt nước mắt lưng tròng, không khỏi khẽ cười một tiếng, hỏi: “Cô đói chưa? Hoặc là chúng ta ăn bữa tối trước rồi đi xem phim?”

Tiên Hựu lấy lại tinh thần, trong đôi mắt tuyệt vọng hiện lên mấy phần hi vọng: “Có thể không? Sẽ không làm trễ việc gì của anh chứ?”

Đông Lang vừa đánh tay lái vừa cười nói: “Không sao, thời gian tối nay của tôi là thuộc về cô.”

Tiên Hựu ngẩn người, khuôn mặt trái xoan nhanh chóng hồng thành quả táo, gào khóc tại sao anh lại nói lời mập mờ như vậy! Ghét trái tim của cô cứ nhảy thật nhanh! Nhưng cô cũng không có để ý việc ái muội mà vẫn gào khóc oa oa!

“Cô muốn ăn cái gì? Tôi vừa trở về không lâu, còn chưa có quen chỗ có thức ăn ngon ở cái thành phố này, có thể giới thiệu cho tôi chút không?”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên!” Tiên Hựu mở điện thoại di động, tìm những quán ăn mà cô và Khuê Mật thường xuyên đi, nói từng mục cho anh nghe: “Anh muốn ăn cái nào đây?”

Đông Lang liếc nhìn hướng dẫn đường, nói: “Nếu không thì tới quán Sao Thái đi? Cách nơi này rất gần.”

“Được đó được đó, đúng lúc nơi đó có rạp chiếu phim, chúng ta không cần đi xa.” Tiền Hựu vui vẻ đồng ý, đang muốn nhét di động vào túi, Khuê Mật chợt gửi tin nhắn cho cô: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi?”

Tiền Hựu nhanh chóng trở lại: “Mình có hẹn với người khác rồi, cậu đoán xem là ai?”

Một lát sau Khuê Mật trả lời: “Sẽ không phải là Đông Lang khiến cậu đau lòng hôm qua chứ?”

Tiền Hựu: “Cậu thật thông minh! Cậu hiểu rõ mình nhất!”

Khue Mật: “... Hiểu rõ cái đầu á! Tại sao cậu lại gặp mặt anh ta rồi, không phải thái độ tối qua anh ta rất kém với cậu sao? Cậu chủ động tìm anh ta hả? Không nên bởi vì anh ta đẹp trai nên cậu bị mới mê hoặc có được hay không, còn phải suy tính vấn đề nhân phẩm chứ!”

Tiền Hựu vội vàng nói ra chân tướng sự tình với Khuê Mật, nhưng Khuê Mật vẫn không hài lòng lắm, “... Mình vẫn cảm thấy không tốt lắm, nhưng mà nếu cậu thích anh ta, thì tùy cậu rồi. Phải chú ý bảo vệ bản thân an toàn.”

Tiền Hựu cảm thấy có chút buồn cười, theo cô Đông Lang thân sĩ như vậy, chẳng lẽ còn có thể chợt biến thành dã thú ăn mình hay sao? Chỉ là Khuê Mật quan tâm cô như vậy, cô vẫn rất cảm động.

Cô lại hàn huyên với Khuê Mật mấy câu, mới cất điện thoại di động, khẽ nghiêng đầu len lén đánh giá bộ dạng Đông Lang. Oa! Từ bên nhìn sang sống mũi của anh thật là cao, lông mi dày, nhìn qua là thấy mùi vị đàn ông rất tốt! Tiền Hựu không nhịn được dè trái tim đang nhảy loạn, lại lộ vẻ háo sắc rồi, chợt nghe Đông Lang hỏi: “Là trên mặt tôi có gì sao, hay là... Hay cô thật sự say mê bộ dạng của tôi?”

Vẻ mặt Tiền Hựu từ trắng xanh rồi đỏ, gào khóc: “Thật xin lỗi, anh thật sự là quá đẹp trai rồi! Chỉ cần nhìn mặt của anh là tôi có thể ăn thêm nhiều chén cơm!”

Đông Lang không thể nhịn được bật cười, lái xe tới bãi đỗ xe tầng hầm của khu giải trí Thương Thành: “Có người đã nói với cô chưa, cô vô cùng đáng yêu?”

Tiền Hựu nghiêm túc suy nghĩ một chút, đau buồn nói: “Hình như không có, ba mẹ cảm thấy đầu óc tôi quá ngốc, sợ tôi bị bắt nạt, đồng nghiệp lại luôn mắng tôi ngu ngốc...”

Đông Lang hỏi: “Là người ngày hôm qua cô đề cập tới, vị đồng nghiệp nam kỳ hoa đó sao?”



Nhớ tới Hạ Khiêm Nghiêu, Tiền Hựu không khỏi thở dài một hơi: “Đúng vậy! Làm công sự với anh ta hơn nửa năm, tóc của tôi cũng bị vò rụng hết, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi bị anh ta dẫn vật đến chết.”

Đông Lang khẽ nheo mắt lại, nhớ tới vừa ở cửa công ty nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi. Anh trấn an Tiền Hựu mấy câu, sau đó dẫn cô đi lên lầu.

Thời gian này khách trong quán cơm quá nửa, hai người chọn một cái bàn ở giữa ngồi xuống, hầu như Đông Lang vừa tiến vào, tất cả vị khách nữ trẻ tuổi chung quanh rồi rít ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tiền Hựu nghe họ khẽ bàn luận: “Woa cô xem người đàn ông kia rất đẹp trai!”

Thậm chí còn có người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh anh.

Bỗng nhiên trong lòng Tiền Hựu sinh ra cảm giác tự hào, nhưng vừa nghĩ tới qua tới hôm nay cô và Đông Lang mỗi người đi một ngã, trong lòng lại không nhìn được mắt mắt.

Được rồi được rồi, vẫn không nên suy nghĩ nhiều như vậy, lấy điều kiện Đông Lang như vậy khẳng định không nhìn tới mình..., cô cố gắng quý trọng thời gian lúc này để lưu lại về sau nhớ tới!

Đông Lang đưa thực đơn cho cô: “Cô chọn đi.”

Tiền Hựu nhớ anh thích ăn thịt, liền chỉ vào vài món thịt, còn hỏi: “Những thứ này có đủ anh ăn hay không?”

Đông Lang day day huyết thái dương, rất xin lỗi nói: “Sợ rằng không đủ. Nói thật, thật ra thì lẩu tối qua tôi cũng chưa có ăn no. Chỉ là không sao, cô ăn xong là được.”

Thì ra là lượng cơm anh ăn lớn như vậy! Tiền Hựu vội vàng tăng thêm vài món ăn, nghi ngờ hỏi anh: “Mỗi ngày ăn nhiều như vậy, anh đều tự mình nấu cơm sao? Làm nhiều như vậy có thể mệt chết hay không?”

Đông Lang cười: “Trong nhà mời mấy bảo mẫu, rất tốt.”

Mấy bảo mẫu... trong lòng Tiền Hựu khóc thút thít, hu hu hu quả nhiên bọn họ không phải người một thế giới!

Thức ăn được bung lên, Tiền Hựu nhanh chóng thấy được Đông Lang ăn cơm thần tốc, có lẽ là đáng về anh ăn quá ngon, Tiền Hựu cũng không nhìn được ăn hơn một chén cơm.

Hai người đi ra phòng ăn thì Tiền Hựu xoa xoa cái bụng tròn trịa, có chút không được thoải mái.

Lúc vào thang máy cô thiếu chút nữa thì bị trật chân ngã, Đông Lang từ bên nắm được tay cô: “Cẩn thận.”

“Cám ơn.” Mặc dù anh nhanh chóng buông cô ra, nhưng trên cánh tay Tiền Hựu vẫn còn lưu lại nhiệt độ từ lòng bàn tay anh, tay của anh thật ấm!

Cô không nhịn được nhìn chằm chằm khớp xương bàn tay rõ ràng có lực, bắt đầu ảo tưởng, nếu như cô có thể cùng dắt tay anh đi dạo phố, đó là chuyện tuyệt vời cỡ nào!

“Muốn xem cái gì?” Đông Lang đứng ở trước khu mua vé xem phim, hỏi cô.

Tiền Hựu là một người nhiệt tình yêu thương điện ảnh, cho nên hiểu rõ một chút những phim sắp chiếu, vội vàng chọn một bộ phim danh tiếng gần đây, nói: “Phim hài này được không? Nghe nói đặc biệt thú vị!”

“Được, nghe lời cô.” Lúc Đông Lang đi mua vé, Tiền Hựu len lén chạy đi mua đồ ăn vặt và thức uống, mẹ nói qua, cô không thể chiếm tiện nghi của người khác, nếu Đông Lang mời cô xem phim, cô phải đáp lại mới đúng.

Hai người mua vé xong, vui vẻ vào rạp, quả nhiên bộ phim này không để cho Tiền Hựu thất vọng, cô bị chọc cười rất nhiều lần, chỉ là ngại vì ngồi ở bên cạnh Đông Lang, cô đều không dám cười quá khoa trương. Phải biết nếu như đi cùng Khuê Mật, Tiền Hựu đã sớm không có hình tượng chút nào mà cười ngả ngửa vào người Khuê Mật.

Chỉ là... Tại sao Đông Lang không có dáng vẻ rất vui vẻ?

Từ khi đi ra khỏi rạp, Tiền Hựu như có điều suy nghĩ mà dõi theo gò má anh, Đông Lang chú ý tới, nghiêng đầu hỏi cô: “Sao vậy?”

Tiền Hựu thấp thỏm nắm ngón tay, “Cái đó... Có phải tôi chọn bộ phim anh không thích không? Tôi thấy vừa rồi anh cũng không cười.”

Đông Lang ngẩn người, sau đó nói: “Không phải, phim rất thú vị. Chỉ là... Tôi không có thích cười như vậy.”

Tiền Hựu bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là người kiệm cười trong truyền thuyết?”

Đông Lang suy nghĩ một chút, dẫn cô đi vào thang máy: “Có thể vậy.”

Tiền Hựu quan tâm nói: “Không sao, nếu như không thích cười, cũng không cần bắt buộc mình..., tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút. Chỉ là, tôi cảm thấy có lúc quá nghiêm túc cũng sẽ mệt mỏi, anh... Anh có thể cố gắng tìm một chút chuyện dễ dàng buông lỏng.”

Chẳng biết tại sao, rõ ràng chỉ hơn 20 tuổi trên người Đông Lang lại để lộ ra loại cảm giác dày dặn kinh nghiệm, còn có chút bi thương, khiến Tiền Hựu cảm thấy đau lòng.

Đông Lang như có điều suy nghĩ nhìn về phía cô: “Chuyện buông lỏng, nói ví dụ xem?”

Tiền Hựu cố gắng suy tư: “Ví như... Nguyên vọng lớn lên của anh là cái gì? Có thể cố gắng hướng tới phương hướng đó!”

Ánh mắt Đông Lang trở nên rất xa xa, một lát sau mở miệng nói: “Nguyên vọng lớn nhất của tôi, chính là trở thành một người tốt.”

... Điều này cho mình một ý nghĩa tốt! Tiền Hựu có chút phát điên, nhưng vẫn là kiên nhẫn phân tích: “Nguyên vọng này nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó. Nếu như muốn cố gắng, mỗi ngày có thể làm chút chuyện tốt, tôi tin tưởng sẽ có thu hoạch.”

“Chuyện tốt? Cảm ơn, tôi biết rồi.”

Tiền Hựu có chút sa sút, hu hu hu anh không cần nói cảm ơn, đây là cố ý kéo cự ly giữa chúng ta?

Cũng đúng, phim cũng đều xem xong, khẳng định Đông Lang không muốn qua lại gì với cô, cho nên mới như vậy.

Cô rầu rĩ không vui mà cúi thấp đầu, lúc này trùng hợp thang máy đến nơi, Tiền Hựu buồn bực đi về phía trước, lại chợt phát hiện trước mặt đất ngòai một đoàn bóng đen!

“Oa...” Cô sợ hết hồn, theo phản xạ bắt lấy cánh tay Đông Lang, “Cái này cái này... đây là... Mèo sao?”

Chỉ thấy trên nền xi măng ở cửa thang máy trong bãi đậu xe, hôm nay tụ đầy các loài mèo, tối thiểu có ba bốn mươi con! Tất cả cọn chúng đều ngòai đứng một tư thế xung quanh trước cửa thang máy, đôi mắt to sâu thẳm cũng không chớp mà nhìn chăm chăm... Đông Lang?

Tiền Hựu ngạc nhiên nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Hình như bọn nó đều đang nhìn anh... Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong phút chốc trong mắt Đông Lang thoáng nhanh qua một chút vẻ lo lắng, sau khi trầm mặc nhìn bọn chúng một lát, nghiêng đầu nói với Tiền Hựu: “Có thể là bộ dạng tôi vô cùng đẹp trai thôi.”

Tiền Hựu sững sốt hai giây, bật cười một tiếng: “Ha ha ha, anh thật đáng yêu nha.”

Đông Lang cũng cười nhẹ một cái, sau đó lên trước một bước, phát tay đối với đám mèo một cái: “Trở về đi, trở về chủ nhân của chúng mà đi.”

Hình như bọn mèo có chút e ngại anh, thấy anh đến gần rồi rít lui về phía sau một chút, nhưng cũng không đi, Đông Lang lặp lại một lần: “Tao nói, trở về.”

Đột nhiên con mèo màu đen cầm đầu lộ ra răng nhọn, cong lưng lên, tràn ngập địch ý ngòai ngao với anh một tiếng, Đông Lang liếc ánh mắt lạnh lùng qua, đuôi con mèo đen run lên, sau đó quay đầu nhìn bọn mèo khác, xoay người dẫn đầu rời đi.

Các loại mèo cũng theo sát phía sau, một đoàn tấp nập rời bãi đậu xe.

Mới đầu Tiền Hựu còn có chút sợ, nhưng nhìn mèo rút lui còn run rẩy cái mông, hơi uốn ẹo cái đuôi như nhung, nhất thời không còn ý sợ, che mặt nói: “Anh rất lợi hại, thì ra thể chất của anh thu hút mèo? Nhất định sinh hoạt chung một chỗ với anh thật hạnh phúc!”

Đông Lang quay đầu lại hỏi: “Em... Rất thích mèo sao?”

Tiền Hựu gật đầu: “Thích nha, tôi rất thích động vật nhỏ dễ thương. Chẳng qua tôi đi làm rất bận, vẫn không có cơ hội nuôi.”

Đông Lang suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra thì... loài động vật mèo này, tương đối giao hoạt. Hơn nữa, cũng không hiểu được báo ân.”

Tiền Hựu nói: “Ha ha ha cho nên rất nhiều người nói loài người giống như xéng xúc phân mà thôi, chẳng qua là tôi cảm thấy bọn chúng tương đối kiêu ngạo, trong lòng còn yêu chủ nhân.”

“... Ừm.” Ánh mắt Đông Lang có hơi ảm đạm chút: “Tôi đưa cô trở về thôi.”

“A, được.” Tiền Hựu đi theo anh lên xe, tâm tình dần dần hạ xuống, bởi vì cô, chẳng mấy chốc sẽ cùng người đàn ông lần đầu tiên cô thích trong đời, không còn liên quan rồi.

Thật hy vọng đoạn đường về nhà có thể dài ra một chút.

Hơn 20 phút sau, xe dừng ở bên cạnh chung cư nhà Tiền Hựu.

“Đến rồi.” Đông Lang nói xong, đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho cô: “Cô mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Tiền Hựu xuống xe, phát tay với anh một cái: “Ngủ ngon, Đông tiên sinh. Cảm ơn anh mời tôi xem phim, ừm... Chúc anh tất cả về sau thuận lợi, sớm ngày tìm được... Người trong lòng.”

“Cảm ơn, cô cũng giống vậy, ngủ ngon.”

Tiền Hựu quay đầu rời đi, không dám nhìn anh lâu, sợ mình nhìn nhiều sẽ không bỏ được.

Mắt bị gió thổi có chút cay xè, không được không được, cô tuyệt đối không thể khóc lên!

Tiền Hựu định bước nhanh hơn về phía trước, chợt nghe được tiếng Đông Lang truyền từ phía sau: “Tiền tiểu thư, chờ một chút.”

Cô ngưng lại bước chân, cả trái tim nhảy dựng thành thịch, quay đầu lại nhìn anh: “Sao, thế nào?”

Đông Lang cởi áo khoác trên người ra khoác lên trên người cô: “Khuya rồi, coi chừng bị lạnh. Còn có... Nếu như cô đồng ý, tôi muốn tiếp tục thử gặp mặt với cô, cô cảm thấy được không?”